

P 31/8/101
539/7/23

Richter
8.)

A VESZPRÉMI PIARISTA DIÁKSZÖVETSÉG KIADVÁNYAI.

2. szám.

DR. HÁM ANTAL EMLÉKEZETE.

A DIÁKSZÖVETSÉG 1927. DEC. 8-IKI
KÖZGYÜLÉSÉN ELMONDTA

DR. GERGŐ IMRE

EGY. M. TANÁR, IGAZGATÓ-FŐORVOS.

VESZPRÉM, 1928.
EGYHÁZMEGYEI KÖNYVNYOMDA.

DR. HÁM ANTAL EMLÉKEZETE.

A DIÁKSZÖVETSÉG 1927. DEC. 8-IKI
KÖZGYÜLÉSÉN ELMONDTA

DR. GERGŐ IMRE
EGY. M. TANÁR, IGAZGATÓ-FŐORVOS.

VESZPRÉM, 1928.
EGYHÁZMEGYEI KÖNYVNYOMDA.

Méltóságos és főtisztelendő Püspök Úr!

Kedves Barátaim, Testvéreim!

Mélyen tisztelt Közgyűlés!

A Veszprémi Piarista Diákszövetség Elnöksége csekélységemet kitüntette azzal, hogy felszólított bold. *dr. Hám Antal* rendfőnökről való megemlékezésre. Ezen felszólítást nagy megtiszteltetésnek tekintem, fogadja kérem a mélyen tisztelt Elnökség kitüntető figyelméért ezen helyt is hálás köszönetemet. Ez alkalommal igaz örömmel, szeretettel köszöntöm egykori diáktársaimat is, — és velük egyetemben hálás szeretettel üdvözlöm jelenlevő régi, kedves, tudós, jó tanárunkat, a piarista erények megtestesítőjét: *Laczkó Dezső* főigazgató ur. Őméltóságát, a mi kedves Dezső bátyánkat.

Jól tudom, hogy sokan vannak szövetségünkben, kik a bold. rendfőnök érdemeit nálam ékebben tudnák vázolni. És ha a m. t. Elnökség választása mégis reám esett, tulajdonitom ezt annak, hogy ezzel a ténnyel az Elnökség egyrészt azonos baráti viszonyt méltányolta, mely a bold. rendfőnök között és közötttem, mint annak egyik

legrégibb tanítványa, hálás tisztelője, majd orvosa és bizalmasa között fennállott; másrészt pedig jól tudom, hogy szövetségünk Elnöksége ezzel is gyönyörű céljai egyikének: a lelki összetartás szép érzésének adott kedves kifejezést, midőn nobilis gesztussal az innen rég elkerült diáknak visszatérését az egykor oly kedves otthonba, a veszprémi rendházba, — melynek évek során át konviktora voltam, — és a régi iskolának kedves emlékéi falai közé gyengéden sugalmazta. Ide azon helyre, mely ifjúkorom legszebb szakának és emlékeinek színtere, — hol áldott jó, tudós, hivatásuk legmagasabb fokán álló tanáraink önzetlen fáradsággal és odaadással szilárd hitet, megingathatatlan hazaszeretetet, tudást, magas etikai- és kötelességérzést neveltek belénk, — és ahonnan szép és nemes gondolatokkal telítve bocsájtottak ki bennünket valaha régesrég az élet kemény küzdelmeibe.

Bölcs és jó piarista atyáink nem is sejtették, mily megpróbáltatásokra nevelnek! Tanúi és áldozatai voltunk a világ legnagyobb háborúja borzalmainak, — hazánkon belül pedig a világháborút követő szörnyű kataklizmáknak! Hogy ezeken a súlyos megpróbáltatásokon szerencsésen átestünk, hogy hazánk legnehezebb napjaiban hitünk meg nem ingott, hogy habozás nélkül biztunk egy jobb jövőben: volt tanáraink páratlan egyéni nevelési módjának, Nékik és csak Nékik köszönhetjük!

Súlyos idők után, melyeknek küzdelmeiben férfikorunk legszebb éveit öröltük le, — haza jöt-

tem; boldog vagyok és boldogok vagyunk mi öreg diákok, hogy itt lehetünk. Hisz ide köt bennünket az azonos múlt: a közös nevelés, közös emlékek és közös tradíciók ezer és ezer szála; ide köt bennünket lelki közösségünk a hagyományos piarista szellemmel, mellyel mi régi piarista diákok életünkre közösséget vállaltunk; ide tartozunk és együvé tartozunk szivünk, lelkünk minden érzésével!

Kedves Barátaim! Közös érzéseinknek, egy nagy közös bánatunknak vagyok ma ezen a helyen tolmácsolója, amikor bold. rendfőnökünk: *dr. Hám Antal* emlékének áldozunk.

F. év június 20-ik napjának reggeli óráiban a rend budapesti házának tagjai leirhatatlan megdöbbenéssel vettek hirt azon végtelen fájdalmas esetről, hogy szeretett rendfőnökük hirtelen meghalt. Még a délelőtt folyamán villámgyorsasággal terjedt el ezen hír a főváros egész társadalmában, mély megilletődéssel értesült róla országgyűlésünk épen üléselő felsőháza és még aznap a vidéki rendházak és gimnáziumaik. A nagy megdöbbenést, mélységes fájdalmat magyarázza, hogy Hám Antallal tölünk a rendnek egy olyan vezetője távozott, ki sajátosságában nem egyhamar pótolható.

Gyenge szavaimmal ezen ritka ember pályafutását és életének rendkívül gazdag munkáját óhajtom emlékezetbe idézni.

Dr. Hám Antal 1865. július 10-én született Mindszenten, Csongrád megyében. Atyja ugyanott tanító volt. *Gimnáziumi tanulmányait* — az árviz

évét leszámítva — VI-ikos koráig a piaristák régi szegedi iskolájában, a többi osztályt a rend kecskeméti gimnáziumában végezte. Mintaképe volt a komoly, szorgalmas tanulónak; jeles tanítvány, lelkes tanárainak tanítása nála fogékony talajra talált. 17 éves korában, 1882-ben a rendbe öltözött; *áldozópappá* 1889-ben, 24 éves korában szentelték.

Mint *középiskolai tanár* 1889—90-ben kezdte meg működését Veszprémben, ahol 6 évig tanított.

1895—96-tól kezdve a rend érdeke a kolozsvári Kalazantinumba szólitotta, hol a rend tanárképző és hittudományi intézetében mint *theológiai tanár* működött és ahol az egyházjogot, egyháztörténelmet, erkölcsstant, bölcsélet- és neveléstörténelmet, szertartástant és lelkipásztorkodást adta elő, közben azonban a főgimnáziumban is mint hittanár működött. A Kalazantinumnak tanulmányi felügyelője, praefektusa, spirituálisa, majd igazgatója is volt. Mikor a rend 1916—17-ben a kolozsvári és budapesti hittudományi és tanárképző intézetet egyesítette, Budapestre került; az itteni Kalazantinumnak lett vezetője és *theológia* tanára. 1920—21-ben rendfőnöke a rendi fiatalok szellemi, tanulmányi és nevelési ügyeivel bizta meg.

1922-ben a rendi *kormánytanács tagja* lett. 1923. szept. 1-től kezdve a Rómába távozó rendfőnök és a kormánytanács megbízásából *helyettes rendfőnökként* vezette — közel két éven át — a rend ügyeit. Fontos állásokban eltöltött 25 éves áldásos munkássága akkor nyerte el legszebb jutalmát, midőn rendtársai bizalmának megnyilatko-

zása 1925. július 16-án a magyar kegyes tanítórend *rendfőnöki* méltóságába emelte.

Eközben *dr. Hám Antal* irodalmi működésével is feltűnt; ebbeli érdemei elismerésül a *Szent István Akadémia tagjai sorába iktatta*.

Kormányzó Urunk *Őfőméltósága* a közoktatásügy terén szerzett érdemei elismerésül 1926. június havában a *m. kir. kormányfőtanácsosi címmel* tüntette ki. Ezt követte 1926. őszén a *felsőházi tagság*, mely őt, mint az ország legnagyobb tanítórendjének főnökét megillette.

Hám Antal életének munkájára, a tudomány és a nevelés terén elért eredményeire csak nagy tisztelettel, csodálattal tekinthetünk. Óriási munkásságának nagy értékét talán legjobban feltűnethetném, ha külön-külön jellemzem úgy is, mint *egyházi férfit* és *szerzetest*, mint a *tudomány emberét* és mint *pedagógust*: tanítót és nevelőt. Mindezen különböző téren egyaránt kiváló volt! De sokoldalú tevékenysége úgy egymásba folyik, hogy áldásos munkájának ily szigorú elkülönítése szinte lehetetlen.

Ami őt, *mint papot* legjobban jellemzi: úgy élő megtestesülése volt a jó papnak, Isten Egyházának oly ideális munkása, ki méltán például szolgálhat. Mintaéletű, puritán szerzetes volt, kire egyforma tisztelettel és szeretettel tekintettek mind a rend összes tagjai, kiknek élén állott, mind tanítványai és általában mindenki, akivel valaha csak érintkezett.

Tanítványai lelkében a keresztény erkölcsstan

örökérvényű törvényeit rögzítette és azoknak életünkben való gyakorlására a legszebb példát maga nyújtotta.

Mint *keresztény erkölcsbölcselet* széles alapon nyugvó, mély theologiai és filozófiai készültséggel, szóval és írásban szállt sikra a valláserkölcsei nevelés érdekében. Folyton olvasott és tanult, készítette jegyzeteit mindarról, amit olvasott, írta cikkeit hittudományi folyóiratokba és szakkönyveit; kiválóan szorgalmas buvár volt, a tudományos világ egyik-másik munkáját irodalmunkban egyenesen hézagpótlónak ismerte el. Főképen *egyházjogi, szentírástudományi és lelkipásztorkodástani tanulmányokat tett közre.*

A szakirodalomban ma is számottevő munkái: »*A prédikátor könyve*« (Kolozsvár, 1896.), »*Jefte*« (Budapest, 1898.), »*Jónás próféta könyve*« (Budapest, 1901.), »*Az elbocsátó levél*« (Temesvár, 1902), »*A szerzetes rendből való elbocsátás és kizárás*« (Budapest, 1904.).

Mindezeket nagyobb terjedelmű tudományos munkái követik.

A középiskola szempontjából legfontosabb műve: »*A középiskolai hittanítás módszeréről*« (Budapest, 1905.) írt munkája. Ezen művével nagy szolgálatot tett a vallástan helyes és eredményes tanításának. »*Hitelemzéstán*« (Kolozsvár, 1907.) és »*Lelkipásztorkodástán*« (Kolozsvár, 1914.) című munkái a teológusoknak kiváló kézikönyveivé lettek. A világháború alatt megjelenteti »*Vademecum liturgicum*« (Budapest, 1916.) és »*Az egyházi*

rend szentsége (Budapest, 1916.) című műveit. Alapos tudással, kiváló pedagógiai érzékkel megírt munkáival hittudományi szakkörökben, mint a theológia jeles elméleti művelője is elismert nevet vivott ki magának. Amit nyújtott: tökéletes volt. E mellett egyes *klasszikus latin nyelven mondott beszédeivel* is méltó feltűnést keltett.

»*Az ifju szentek élete*» (Budapest, 1926.) című életrajz-gyűjteményével, mely rövid időn belül már második kiadását érte, a középiskolai ifjuság szívéhez akart férközni és annak lelki igényeit óhajtotta táplálni. Ihletett érzékkel az ifju hitvalló vértanuknak fehér seregét vonultatja fel; szemlélteti a tisztaság fenséges erényét, az irgalmasság cselekedeteinek szépséges voltát, az áldozatkészség nagyságát és mindenekfelett ez ifjak és gyermekek a hithez való ragaszkodás legcsodásabb példáit. Ezen munkája a pap és pedagógus lelkéből fakadt; a mult igaz értékeinek, az ifju szentek megragadó történetével, mondhatnók himnuszával, az ifjuság hőskultuszát óhajtotta fejleszteni és az ifjuság erkölcsi jövőjét biztosítani.

Áttérek ezennel bold. rendfőnökünknek, mint *pedagógusnak* jellemzésére. Életének tengelye a nevelés volt!

Ha visszagondolok gimnáziumi éveimre és *Hám Antalnak* itt Veszprémben töltött tanári működésére: előttem áll a gyenge fizikumú, hallgatag szerzetes, ki elsősorban mély vallásosságával, fedhetetlen jellemével és puritán életével adott példát; kinek vasárnapi exhortációi felejthetetlen nagy

élmények voltak számunkra, mert bámultuk beszédében, az evangélium tolmácsolásában alapos készütségét és nagy theológiai tudását. Szavaival szívünkhöz férközött és szentbeszédei egész életünkre mély benyomást gyakoroltak ránk.

Négy éven át hittantanárom is volt. Előadásain csodáltuk lelkiismeretes gondosságát, mellyel azokra készült; logikus következtetéseit és az elvont anyag komplexumának ügyes csoportosítását még nehezebb kérdésekben is. Tudásának mindig a legjavát nyújtotta. Egyéniségének erős nevelő és példaadó hatása volt. Soha hangosnak nem láttuk, ideges, kemény vagy indulatos szót tőle nem hallottunk. Amily csendben dolgozott, oly hallgató volt egyébként velünk szemben előadáson kívül és mégis szerettük, nagyon szerettük, mert ismertük komoly természetét, tartózkodó voltát, de éreztük minden tényében jóságát.

Mint ezen renkház konviktorának, a Boldogult két éven keresztül praefektusom is volt. Saját példájával is pontosságra, rendre nevelt; pedáns lelkiismeretességgel ellenőrizte tanulmányainkat, naponta többször is ismételtette velünk feladatainkat; buzdított, lelkesített a kitartásra és idejét nem kimélve nemcsak napi sétáinkra kísért e város oly romantikus környékére, hanem amennyiben tanulmányi időnk csak engedte, gondja volt ifjú lelkünknek nemes szórakoztatására is. Soha egy fedésére nem emlékszem; elegendő volt egy barátságos figyelmeztetése és — célt ért. Büntetni sem büntetett; pedig meggondolatlan, gyermekes csiny-

tevéstünkkel egyszer, de csak egyszer nagyon megbánhattuk. Ekkor bennünket szigorú büntetéssel fenyegetett, de azt csakhamar fel is függesztette, mert látta, hogy igazságos ítéletét őszintén bűnbánattal vettük tudomásul.

Pedagógus életének súlypontja azonban nem gimnáziumi tanári működése, hanem a rend teológiai és középiskolai tanárképzőjében töltött és negyedszázadot meghaladó munkásságára esik. Nagy érdemeket szerzett ezzel a rendben. A rend jelenleg működő tanárainak nagyrésze az ő vezetése és irányítása mellett végezte egyetemi tanulmányait és készült jövő pályájára. Kalazanti szt. József szellemében folytatta működését: a tudás mellett vallásosságra, erkölcsre és jellemképzésre serkentvén tanítványait, saját példájával is. Kiváló emberek kerültek ki keze alól, kik mint a magyar intelligencia nevelői, magukon viselik nagy tanítójuknak, *Hám Antalnak* bélyegét. Azt kívánta, hogy a piarista iskolákban a klasszikus tudás mellett a hagyományos piarista szellem épségben tartása mellett a mai kor követelményei is méltánylást találjanak és szélesebb pedagógiai látókörből, kontaktusban az élettel történjék az oktatás.

Bőséges tapasztalatai alapján rendfőnök korában is, mint a rendnek szellemi és lelki vezére, így irányította a nevelést.

Az ifjuság nagy szeretetéből fakadólag szive egész melegével karolta fel a *Piarista Diákszövetség* ügyét is; élénk részt vett annak megalakulásában, irányításában és nemeslelkű nagy adomány-

nyal segítette szárnybontásait. A legutóbb felvetett⁷⁹ főiskolai piarista internátus eszméjének is hathatós támogatója volt.

Ugy vélte, hogy »azt a szellemet, melyet a tanulók a rend gimnáziumaiban fiatal lelkükbe fogadnak, csak eredeti forrással való állandó érintkezés által lehet megőrizni és ható erejében fokozni.« Kívánatosnak tartotta, hogy »a piarista szellem a magyar társadalom életében alkotó elem legyen és vezérszerepet nyerjen.« Hogy ezen szellem példaadó legyen s mi öreg diákok kint az életben is Kalazanti szt. József örökségégeké vigyázzunk a rendi gimnáziumokból kikerült fiatal testvéreinkre, irányítsuk, vezessük őket és ha kell, tehetségünkhöz képest támogassuk, segítsük.

Nem volna teljes bold. rendfőnökönkéről adott jellemzésem, ha róla *mint egyénről, személyi tulajdonságairól* is külön nem szólnék.

Végtelen kedves, vonzó egyéniség volt: szerény, csendes, komoly természetű. Kiegyensúlyozott, harmonikus lélek, telve szívjósággal, aki az emberi erő végső forrását az Isten- és hazaszere-
tetben látta.

Amit a tudomány, művészet és természet észnek és szívnek szépet és nemeset csak nyujthat, — azt mind kedvelte.

E mellett törvénytisztelet, igazságérzet, önfegyelem, következetesség, határozottság, rendszerezet és pontosság voltak egyéniségének legkiválóbb meghatározó vonásai.

Nem volt a szólamok embere; de, habár

kissé szüksézu is volt, beszéde bölcs volt és jó-ságos, egyszerre atyai és baráti. Hangja nyugodt és előkelő, bánásmódja lebilincselő és olyan, hogy a vele érintkezőknek szívéhez tudott férközni.

Életfelfogása józan volt, szenvedélyt nem ismert.

Alapos készütséggel, nyílt gondolkodásával, kitünő logikájával és helyes kritikája mellett sok-oldalu tevékenységének minden pozíciójában meg-állotta a helyét.

Tudásának határait jól ismerte. Nem restelte ismereteinek esetleges hiányait a tudomány más ágai-ban bevallani, de örömmel tanult, ahol csak lehetett.

Igaz öröme szolgált, hogy kiváló tanítvá-nyokat nevelt, kik önálló vezető pozíciókban a rend diszei. Megelégedéssel szemlélhette 25 évi gondos vetésének áldásos, gazdag termését, és örült rendtársai és a rend neveltjei minden sikerének.

Korának haladtával csak fokozódó munka-kedv és egyre új célkitűzések jellemezték.

És ezen kiváló tudós tanár komoly egyéni-ség, hűséges megbizható jóbarát is volt. Barátai-nak megválasztásában tartózkodó, de akit meg-kedvelt, azt meleg ragaszkodással tüntette ki. A barátilag vele töltött órák felejthetetlenek ; itt láttuk csak, hogy rendkívüli egyéniségét mily kedves, derült jókedv és jóságos finom humor szötte át. Mindég szívesen gondolt vissza itt Veszprémben töltött tanáréveire és nagy szeretettel ujitotta fel régi kedves emlékeit ez időkből.

Jellemzéséhez tartozik és így meg kell emli-tenem, hogy benne is, mint minden kiváló egyé-

niségben, nagy mértékben volt kifejlődve a ragaszkodás a honi röghöz; ennek szeretetéből folyt, hogy évente szabadságának majdnem egész idejét szülőföldjén, az Alföldön töltötte.

Mint orvosnak is alkalmam nyílt nagyon mélyen beletekinteni lelkületébe, hisz az élet válságos pillanataiban a beteg lelkét adja orvosának, ha bizalommal van iránta. Sokszor csodáltam filozófikus nyugalmát, lelkének derűjét egyik-másik betegségének kritikus szakában is: egyforma nyugodt és derűs volt mindig. Halálfélelmet nem ismert; állandóan közel érezte magát Istenhez, betegsége alatt csak még fokozottabb mértékben.

Áldásos, nemes életének szivbénulás vetett véget egy pillanat alatt, 62 éves korában. Sok terv, magas koncepció szállt vele sirba.

Rendtársai június 22-én helyezték nyugalomra Budapesten, a Kerepesi-uti temetőben, a rendi sirboltba.

Temetésén hiven kifejezésre jutott azon nagy szeretet és tisztelet, amely személyét övezte. A gyászolók nagy sokaságában rokonain, az összes rendi gimnáziumokból kiküldött rendtagokon kívül megjelentek az Egyház, a legmagasabb hivatalok, tudományos intézeteink képviselői, szülőhelyének kiküldöttjei, a piarista diákszövetség és tisztelőinek nagy serege. A leghivatottabbak bucsuztatták és Tőle nemcsak mint a magyar kegyes tanítórend, hanem mint az egész magyar közoktatásügy nagy halottjáról emlékeztek meg.

Korán elköltözött kedves jó tanárunk, felejtethetlen rendfőnökünk, kedves mesterünk, szövetségünknek rajongásig szeretett védnöke! Engedd meg, hogy e kegyeletes ünnepen első tanári működésed helyén alakult Veszprémi Piarista Diákszövetség és vele hűséges régi tanítványaid elhozzák Néked üdvözlőket emlékednek áldozva gondolatban sirodra tegyük soha el nem muló, el nem hervadó mélységes hálánk, tiszteletünk, nagyrabecsülésünk és néma szeretetünk babérkoszoruját.

A nagy latin költő, Horatius mondá leghivebb barátjának, Vergiliusnak emlékére: »Multis ille bonis flebilis occidit, nulli flebilior quam mihi.« A Te elmulásod is szeretett mesterünk és rendfőnökünk sok igaz embernek okozott keserű bánatot, de talán senkinek nagyobb, mélyebbet, mint nekünk: a Te hűséges, hálás elárvult tanítványaidnak és a piarista diákszövetségnek. Valahányszor körünkbe jöttél, verőfényt és melegséget hoztál; jóságos szemeidnek örökké derűs pillantására megnyugvás és bizalom költözött szívünkbe és a csüggedők keblében újra fellángolt a reménységnek nap-sugara.

S mikor megszólaltál: áhitattal hallgattuk elménket megvilágosító, bölcs szavaidat és gyönyörködtünk tudásod mélységében, tapasztalataid gazdagságában, éleslátásodban és kedélyednek szívet-lelket felvidítő derűjében.

Szerettünk téged, mert nem volt Benned a gőgnek, a fennhéjázásnak, a nagyképűségnek szikrája sem, mert mindnyájunkat egyforma szere-

tettel, egyforma türelemmel oktattál; mert Benned nemcsak igaz, jó és szép eszméknek nagy tanító-mesterét, hanem a mindent megértő, elnéző, mindnyájunk javát szíven hordozó atyai jóbarátot is elveszítettük.

Elmentél tőlünk tündöklő pályafutásod tetőpontján, szellemi erőidnek teljességében és mégis kegyes volt Hozzád az Isteni Gondviselés, mikor hirtelen, fájdalom nélkül zárta le szemeidet a hosszas kinlódás keserves órái nélkül.

Megdicsőült nagy mesterünk, rendfőnök atyánk, tekints le hozzánk az örök hazából és ragyogó szellemednek tiszta fénye világosítsa meg továbbra is elménket, adjon erőt és vezéreljen bennünket, hogy tanításaid és példaadásod nyomdokán haladva, szellemedben és hozzád méltóan dolgozhassunk e szegény megcsonkított, porbasujtott honnak romjaiból való feltámasztásán!

Legyen áldott a te emléked!

A Veszprémi Piarista Diákszövetségénél kaphatók:

1. Első évi értesítő. Tagilletmény. Bolti ára	1 P — f.
2. Dr. Hám Antal emlékezete. Tag- illetmény. Bolti ára	— „ 20 „
3. Endrődi Sándor verses kötetei:*) Anakreoni dalok (180 l.)	3 „ — „
Kuruc nóták (kötve, 170 l.)	1 „ 60 „
Játszi órák (díszkötés, sok képpel)	2 „ — „
4. Endrődi Sándor emlékezete	— „ 50 „
5. A Piarista Diák Kis Kalauza	— „ 50 „
Egyesületi jelvény	1 „ 20 „

*) 20% a költő siremléke javára marad.

Postatakarékpénztári csekkszám: 7204. sz.

Piarista Központi Könyvtár

0 0 2 8 2 3 8

Tagtársaink szives figyelmébe!

1. Felterjesztésünkre megengedte a Belügy-minisztérium a »*Veszprémi Piarista Diákszövetség*« név használatát.

2. A tagdíjak fizetése az 1927. év óta esedékes régi tagjainknak, kik az 1926. vagy 1927. év folyamán léptek be. Rendes tagdíj évi 2 P, ezenfelül minden tag fizet belépéskor 1 P felvételi díjat. Tehát az első évben a rendes tagdíj 3 P, azontúl 2 P. Az ennél nagyobb összegű befizetéseket adománykép kezeljük és szegénysorsú diákjaink segélyezésére fordítjuk. Eddig már 185 P összegű ilyen adományt kaptunk. A tagdíjakat kérjük az Értesítőhöz mellékelt csekklapon befizetni. Akinek ez nincs birtokában, a postahivataloknál kapható üres (bianco) befizetési lapokon is küldheti a pénzt *7204. sz.* »*Veszprémi Piarista Diákszövetség*« címre. Egyéb-ként ide is mellékelünk csekklapot az 1928. évi tagdíj befizetésére.

3. Kérjük továbbra is volt diáktársaink címeinek beküldését, ill. tagokul való ajánlását. Eddig 110 új címet kaptunk. — Újabban *alapító* tagjaink lettek: dr. Óvári Ferenc elnök, dr. Iklódy-Szabó János kincst. főtanácsos, Hannig István kormányfőtanácsos, piarista jószágkormányzó, Keller János ny. piarista kormánysegéd, Zalai Mihály zirci alperjel.

4. Az 1927-i Értesítőnkben közöltekben kívül még a következő *hősi halottakról* értesültünk: dr. Gutai Géza, Leitner János, Látos Ferenc, Schädli Géza, Trótsits Mátyás, Békeffy Elek, Dusbaba Béla, Rendler István, Györötskey György és Ferenc, Kiss

Ferenc. Kérjük a még hiányzók neveit velünk mielőbb közölni, hogy a felállítandó emlékről senkise maradjon ki.

5. 1927. évi rendes közgyűlésünket december 8-án tartottuk meg. $\frac{1}{2}$ 11 órakor a piaristák templomában diákszövetségi szentmise volt, melyet dr. Simon György prelátus-kanonok, vál. tagtársunk mondott s a gimn. fuvós-zenekar játszott egyházi énekeket. A gimn. díszteremben tartott közgyűlésen a tagok nagyon szép számban jelentek meg; jelen volt dr. Rott Nándor megyéspüspök úr Óméltósága, tb. tagunk is. — Már hónapok óta nélkülözünk kell magunk körében dr. Óvári Ferenc elnök urunk Óméltóságát, ki súlyos szemoperáción ment keresztül, de most már örömünkre a legteljesebb javulás útján van. — Januári tagösszejövételünket a diákmenzán, a régi tornaterem helyiségében tartottuk meg vadászvacsora keretében, melyhez a nyulakat tagtársaink adták össze. Ezen a vacsorán kegyelettel megemlékeztünk dr. Rada István ap. protonotárius, tb. tagunkról, mint a menza alapítójáról és Szeiberling Mátyás volt tornatanárunkról, kinek szövetségünk a hálás tanítványok nevében dr. Komjáthy László alelnök indítványa szerint emléket kíván állítani.

Itt igazítjuk helyre az Értesítőnk Endrödi cikkének néhány sajtóhibáját:

A 22. l. 1. bekezdés utolsóelőtti sorában: *jelképeivel* helyett *jelességeivel* olvasandó.

U. o. a 2. bekezdés utolsóelőtti sorában: *érintették* helyett *érdekelték* olvasandó.

A 23. l. felülről 2. sora végén: *Kupritz Imre* szavak után kimaradt egy egész sor: *Veszprémnek 1848/9. és 1865/7-ben országgyűlési képviselője is.*

U. o. a 6. sor első szava helyesen: *szerző* ember.